

Hromnice 2025 Katedrála – Den zasvěceného života

Znovu čeká, až přijde. Tentokrát chtěl přijít přímo do jejího města. Věděla, kudy má jít. Vydala se mu tedy naproti se svící v ruce.

Ne, to není začátek nějakého romantického příběhu, ale pokus o přiblížení se k mystériu našeho svátku Uvedení Páně do chrámu. Protože několik týdnů po adventu ona – Církev, opět **čeká** na jeho příchod. Ona opět jako o Vánocích **slaví** jeho příchod. Kristus přichází do svého chrámu a my se s ním jdeme v procesí se svícemi v rukou setkat. Skrze antifonu vyznáváme: „*Ježíš přichází jako Pán a mocný vládce a je světlem těch, kdo za ním půjdou*“. Mystérium dnešního dne a jeho bohatý obsah odrážejí jeho různé názvy: „**Očišťování Panny Marie**“ – tak se jmenoval svátek do liturgické reformy. Podle Mojžíšova zákona byla židovská žena po porodu dítěte nečistá a musela být očištěna skrze oběť celopalu. Ježíš ani Maria nepotřebovali očišťování, ale podrobili se zákonu Páně, jak píše sv. Pavel Galaťanům: „Bůh poslal svého Syna, narozeného z ženy, narozeného v podrobenosti Zákonu, aby vykoupil podrobené zákonu, abychom byli přijati za syny. (Gal 4,4)

Český název „**Hromnice**“ odkazuje na svíčky, jejichž oheň a světlo byly pro naše předky symbolem bezpečí a naděje v krizových situacích. Hořící svíce v našich rukou jsou symbolem Krista. Čistý vosk symbolizuje jeho lidské tělo, které se narodilo z Marie Panny, aniž by bylo porušeno její panenství. Knot ukrytý ve vosku symbolizuje Ježíšovu čistou duši, která přebývá v těle. Oheň a světlo symbolizují jeho božství a jeho božské učení, které osvěcují všechny lidi. Boha nemůžeme jako lidé ani uchopit, ani jím disponovat, do rukou se nám dává on sám. Tak, jako se naše ruka chopí svíce, tak chceme ve víře uchopit Krista, který je naší spásou, naším světlem a pravým životem, a v lásce se spolu s ním darovat Otci! Jeho světlo září na Marii a Josefa, Simeona a Annu a skrze ně na nás všechny. Církevní otcové spojovali září jeho světla s duchovní cestou. Život křesťana nazvali *philokalií* – „láskou k Božské kráse“. Světlo této krásy září na Kristově tváři. „Církev kontempluje proměněnou Kristovu tvář, aby se posílila ve víře a neriskovala, že omdlí před jeho znetvořenou tváří na kříži. Církev je nevěstou, která stojí před ženichem, má podíl na jeho tajemství a je zahalena jeho světlem.“ (BXVI)

Někde se svátek nazývá také „**Obětování Páně**“. My všichni máme podíl na tajemství jeho sebedarování, v němž se neoddělitelně snoubí sláva a kříž, tajemství světla a utrpení. Je to také mariánské tajemství, v němž je Ježíšově matce předpovězeno mučednictví duše. Dnes je slaveno jedinečné „offertorium“, tajemství sebedarování, které je vlastní křesťanské existenci.

(JPII) Dnes se nám nabízí možnost obnovit darování sebe sama, a tak růst ve svém nitru.

Na Východě se tento svátek nazývá „**Hypapante**“, svátek „setkání“: Simeon a Anna, setkávající se s Ježíšem v chrámu, ztělesňují zbožný lid staré smlouvy, „*zbytek Izraele*“, který je bdělý a připravený na setkání s ním, a také nový lid, který se setkává se svým Pánem v Církvi. Zde se odehrává setkání obou zákonů, Starého a Nového, prvního a druhého. Ježíš, který je novým Božím chrámem, přichází do starého chrámu, do domu Otce. Přichází - poslušný starému zákonu – navštívit svůj lid, otevřít nový čas spásy.

Papež Jan Pavel II. v roce 1997 vyhlásil tento den „**Dnem zasvěceného života**“. Hned v úvodu svého Poselství říká, že poslání zasvěceného života se netýká jenom těch, kterým bylo uděleno toto zvláštní charisma, ale všech křesťanů.

Jan Pavel II. jmenuje tři důvody pro zavedení Dne zasvěceného života: První důvod je **chválit Pána a děkovat mu** za dar zasvěceného života. Nikdy nemáme zapomínat, že zasvěcený život není výsledkem našeho lidského úsilí, ale iniciativou Otce, darem, který pochází shůry.

Dále chce **podpořit poznání a ocenění** zasvěceného života v rámci celého Božího lidu.

Třetí důvod se přímo týká zasvěcených osob, aby si **uvědomily své poslání** a místo ve světě. Zasvěcené osoby jsou pozvány, aby společně oslavily zázraky, které pro ně Pán vykonal a s ještě jasnějším zrakem **vnímaly paprsky božské krásy**, kterými je Duch obdařil. Papež je přesvědčen, že tento den pomůže zasvěceným osobám vrátit se k pramenu jejich povolání, zhodnotit vlastní život a znovu potvrdit závazek svého zasvěcení. Mohou tak s radostí svědčit, že Pán je láska a dokáže naplnit srdce člověka.

Sestry a bratři, dovoluňte mi položit pár otázek:

Kde je naše náruživost pro Boha? Kde je nadšení víry? Kde je naše radost, že jsem křesťan, kněz, řeholník a řeholnice? Kde je naše první láska? Kde je naše štěstí, že můžeme znát Boha a sloužit mu? Nestěžujeme si permanentně, nekritizujeme všechny a všechno a nelitujeme se pořád? Možná využíváme všech dostupných prostředků, abychom se pokusili oživit sami sebe, svá společenství, pastorační jednotky, farnosti, a vytvořit nové struktury... - nakonec zjišťujeme, že vaříme z vody a záplatujeme. Cítíme se prázdní, vyčerpaní, vyhořelí. Z modlitby se může stát rutina a povinnost. Bůh se zdá být vzdálen.

Celý život trávíme hledáním dokonalého a optimálního. V práci, ve volném čase, ve vztazích. Hledáme štěstí a nikdy nejsme doopravdy spokojeni.

Existuje v našem křehkém a ničeném světě, určovaném násilím, válkami a vykořisťováním, duchovním hladem a nemocí záchrana, uzdravení a spása?

Co můžeme dělat, když je nádoba našeho života prázdná a naše možnosti vyčerpané?

Matka Tereza vyprávěla při příležitosti udělení Nobelovy ceny v Oslu (1979) následující příběh:

„Navštívila jsem v Melbourne starého muže, o jehož existenci nikdo nevěděl, a našla jsem jeho pokoj v hrozném stavu. Chtěla jsem ho uklidit. Ale on stále opakoval: „Mám se dobře“. V pokoji byla krásná lampa, ale byla úplně zaprášená. „Proč tu lampu nerozsvítíte?“ zeptala jsem se ho. „Pro koho?“ zeptal se on. „Ke mně nikdo nechodí, já žádnou lampu nepotřebuji.“ Ptala jsem se dál: „Rozsvítíte tu lampu, až vás přijdou navštívit sestry?“ „Ano,“ odpověděl. „Ano, když uslyším lidský hlas, rozsvítím ji.“ A jednoho dne mi poslal vzkaz: „Vyřidte mé přítelkyni, že světlo, které zapálila v mém srdci, stále hoří.“

Simeon vyznává: **„Mé oči uviděly tvou spásu,... světlo k osvětlení pohanům a k slávě tvého izraelského lidu.“** Tato věta je ústředním

poselstvím dnešní slavnosti: uprostřed temnoty našeho života, v osamělosti, zklamání, nemoci, utrpení, ve zkušenosti teroru a násilí stále svítí božské světlo. Co charakterizuje Simeona a Annu?

Jsou staří, vyčerpaní a nezbyvá jim mnoho času. Nevzdávají se však naděje. Jsou si nějakým způsobem jisti, že jejich čekání je v souladu s Boží vůlí a že on jejich naději naplní. Čekají na spásu. Ne odněkud, ne od člověka. A už vůbec ne od sebe. Čekají spásu od Boha, pro celý izraelský lid a pro celý svět. Drží se naděje, i když všechno mluví proti ní. Nenechávají si ji vzít nepříznivými okolnostmi. Neustále touží po Boží blízkosti a zakoušejí ji. Necháávají se pohnout a vést Duchem svatým. Necháávají se Ježíšem ohromit a mluví o něm s druhými. A tak se tito dva staří lidé náhle stávají mladými a svěžími. Vidí Ježíše a dovolují mu, aby jim vložil do úst svá slova. Mluví o tom dítěti ke všem, kdo očekávají vysvobození. Chtějí, aby lidé věděli, že Bůh přichází do našeho světa, do našeho města, do našeho života, aby se s námi setkal, obdaroval nás a abychom ho mohli předat dál. Sestry a bratři, necháme se Simeonem a Annou povzbudit a inspirovat? Čekat s nadějí i když všechno mluví proti ní?

Hledat Boží blízkost a s vděčností ji zakoušet?

Nechat se Ježíšem ohromit a mluvit o něm s druhými?

To, co Bůh udělal se Simeonem a Annou, chce udělat i s námi.

Naše oči mohou vidět víc než dítě. V Ukřižovaném mohou poznat svého Spasitele. V jeho slově a poselství svého Učitele. V chlebu a vínu svou Lásku.

Daniel Peter Janáček O. Praem.